

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jana Ducháčka a soudců JUDr. Ivy Trávníčkové, Ph.D., a Mgr. Jiřího Kopeckého ve věci

žalobce: **Mgr. M. K.**, narozený dne [redacted]
bytem Podboří 1061, Týniště nad Orlicí

proti
žalovaným:

1) **J. D.**, narozená dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupená advokátem Mgr. M. D.
sídlem [redacted]

2) **M. J.**, narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátkou Mgr. H. T.
sídlem [redacted]

3) **J. J.**, narozený dne [redacted]
bytem [redacted]

o určení vlastnictví,
k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Chrudimi ze dne 11. 6. 2018,
č.j. 4 C 325/2013-282,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen nahradit žalované 1) náklady odvolacího řízení ve výši 8.983 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Hybešová.

- III. Žalobce je povinen nahradit žalovanému 2) náklady odvolacího řízení ve výši 3.400 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokátky.
- IV. Žalovaný 3) nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným rozsudkem okresní soud zamítl návrh žalobce na určení, že je vlastníkem pozemků p. č. 45/1, p. č. 45/3 a p. č. 45/4, vše v katastrálním území Spačice, v rozsahu přidělu dle přidělové listiny ze dne 31. 7. 1957, vydané Okresním národním výborem v Chotěboři (výrok I.). Současně uložil žalobci povinnost nahradit náklady řízení žalované 1) ve výši 67.555 Kč k rukám jejího advokáta (výrok II.) a žalovanému 2) ve výši 40.800 Kč k rukám jeho advokátky (výrok III.). Ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným 3) rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok IV.).
2. Rozhodoval tak opakovaně o návrhu žalobce na určení vlastnického práva ke shora uvedeným pozemkům, který tvrdil, že se stal jejich výlučným vlastníkem na základě usnesení Okresního soudu v Chrudimi ze dne 19. 11. 1997, sp. zn. D 2271/1992, ve znění opravného usnesení ze dne 1. 7. 2009, a to ke dni úmrtí jeho právní předchůdkyně R. S. (babičky) dne 12. 5. 1993. Tvrdil dále, že právní předchůdci žalovaných nemohli nabýt vlastnické právo k předmětným pozemkům rozhodnutím pozemkového úřadu (Okresního úřadu v Chrudimi) ze dne 28. 2. 1995 ze dvou důvodů. Jednak nemohly být v rámci restitucí vydávány pozemky, k nimž již měly vlastnické právo jiné fyzické osoby a dále proto, že toto rozhodnutí pozemkového úřadu je nicotné, neboť žalobce jeho účastníkem nebyl, ač jím být měl. Na částech předmětných pozemků, které byly předmětem přidělu, hospodařil dědeček žalobce jako malorolník, později je využívala jeho matka. Nevyloučil, že v době minulého režimu na nich hospodařil i státní statek. Naléhavý právní zájem na požadovaném určení odůvodnil tím, že je v současné době k předmětným pozemkům v katastru nemovitostí zapsáno duplicitní vlastnictví.
3. Žalovaná 1) navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Tvrdila, že vlastnické právo k předmětným pozemkům vydržela. Na základě rozhodnutí pozemkového úřadu (Okresního úřadu Chrudim) ze dne 28. 2. 1995 byly pozemky, v rámci pozemkové restituce dle zák. č. 229/1991 Sb., vydány jejím právním předchůdcům Ing. L. H. a D. N. Ona sama pak sporné pozemky nabyla darovací smlouvou ze dne 10. 12. 2000, kterou byly tyto pozemky převedeny ještě dalším třem obdarovaným – E. H., S. V. a I. F. Uvedené rozhodnutí pozemkového úřadu považovala žalovaná 1) za titul, na jehož základě počala právní mocí tohoto rozhodnutí dne 28. 2. 1995 běžet desetiletá vydržecí doba, po níž ona i její právní předchůdci pozemky drželi prostřednictvím třetích osob, kterým byly tyto nemovitosti pronajaty. Nejpozději dne 28. 2. 2005 tak vlastnické právo k pozemkům vydržela.
4. Žalovaný 2) také navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout a tvrdil, že se vlastníkem podílu na předmětných pozemcích o velikosti ¼ stal na základě kupní smlouvy ze dne 23. 3. 2009. Jeho právní předchůdkyně, E. H., S. V. a I. F. pak nabyly své spoluvlastnické podíly na pozemcích vydržením vlastnického práva k nim stejným způsobem jako žalovaná 1). Její argumentaci doplnil o označení třetích osob, prostřednictvím kterých jeho právní předchůdkyně žalovaná 1) a Ing. L. H. s D. N. vykonávali nepřetržitou držbu pozemků, nejprve prostřednictvím Sdružení Agrotrend – Ing. J. B. a následně Zemědělským obchodním družstvem Vilémov.
5. Žalovaný 3) odkazoval na tvrzení ostatních žalovaných a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
6. Jak bylo výše uvedeno, soud prvního stupně rozhodoval ve věci opakovaně. Bylo tomu po té, co odvolací soud rozsudkem ze dne 28. 11. 2017, č.j. 23 Co 130/2017-247, potvrdil předchozí rozsudek okresního soudu ze dne 30. 2017, č.j. 4 C 325/2013-166, v části jeho výroku I., jímž byl

- zamítnut návrh žalobce na určení, že je vlastníkem částí pozemků p. č. 270/16, p. č. 270/17, p. č. 270/13 a p. č. 270/12, vše v katastrálním území Spačice, v rozsahu dle přidělové listiny Okresního národního výboru v Chotěboři ze dne 31. 7. 1957. Ve zbytku, tj. v rozsahu zamítnutí návrhu žalobce na určení, že je vlastníkem částí pozemku p. č. 45/1, p. č. 45/3 a p. č. 45/4 vše v katastrální území Spačice, v rozsahu dle přidělové listiny Okresního národního výboru v Chotěboři ze dne 31. 7. 1957, rozsudek soudu prvního stupně zrušil, a to včetně závislých nákladových výroků. Rozhodl tak za situace, kdy jako správná převzal skutková zjištění soudu prvního stupně, která doplnil svým zjištěním ze smlouvy o pronájmu zemědělských pozemků ze dne 15. 12. 2000, uzavřené mezi Ing. L. H. a D. N. (jako pronajímateli) a Zemědělským obchodním družstvem Vilémov (jako nájemcem) a zjištění z výpisu z katastru nemovitostí na listu vlastnictví č. 623 ze dne 9. 10. 2000.
7. Učinil pak skutkový závěr o tom, že Okresní úřad v Chrudimi, referát pozemkový úřad, vydal dne 28. 2. 1995, pod č.j. 161/95, rozhodnutí o vlastnictví, na jehož základě se D. N. a Ing. L. H. stali spoluvlastníky nemovitostí v k.ú. Spačice, mimo jiné též pozemků p. č. 45/1, 45/3, 45/4 a p. č. 270/1, každý o velikosti spoluvlastnického podílu jedna polovina, protože byli shledáni oprávněnými osobami podle § 4 odst. 2 písm. b/, c/ zák. č. 229/1991 Sb. (zákona o půdě).
  8. Ing. L. H. a D. N. darovali smlouvou ze dne 10. 12. 2000 předmětné pozemky E. H. (žalované 1), S. V. a I. F., každé v rozsahu podílu 1/4. Právní účinky vkladu podle darovací smlouvy nastaly dne 2. 1. 2001.
  9. E. H., S. V. a I. F. převedly vlastnické právo ke svým spoluvlastnickým podílům na předmětných pozemcích kupní a zástavní smlouvou ze dne 23. 3. 2009 na žalovaného 2), právní účinky vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí nastaly ke dni 6. 4. 2009.
  10. Na základě nájemní smlouvy ze dne 1. 1. 1996 pronajali Ing. L. H. a D. N. předmětné pozemky firmě Agrotrend – Sdružení Ing. J. B., se sídlem Heřmanův Městec, Havlíčkova 304. Následně byly tyto pozemky pronajaty jinému nájemci, Zemědělskému obchodnímu družstvu Vilémov, nájemní smlouvou ze dne 15. 12. 2000.
  11. Původní dědické řízení po zůstaviteli J. S. zemřelému dne 20. 3. 1982, dědovi žalobce, bylo pod sp. zn. D 2271/92, zastaveno dne 28. 4. 1982 pro zanechání nepatrného majetku, který byl vydán vypravitelce pohřbu, jeho manželce R. S. Na základě návrhu na dodatečné projednání dědictví, byly v dědickém řízení projednány též pozemky v k.ú. Spačice č. 45/1 a č. 270/1. Usnesením Okresního soudu v Chrudimi ze dne 19. 11. 1997, č.j. D 2271/92-45, bylo vypořádáno bezpodílové vlastnictví zůstavitele (Jaroslava S.) a jeho pozůstalé manželky (R. S.) tak, že do dědictví byly zařazeny pozemkové parcely č. 270/1 a č. 45/1 v k.ú. Spačice, a dále jím byla schválena dohoda o vypořádání dědictví, podle níž tyto pozemky nabyli žalobce. Usnesení dědického soudu nabylo právní moci dne 20. 11. 1997.
  12. Po provedeném přidělovém řízení podle dekr. č. 12/1945, č. 28/1945, zák. č. 142/1947 Sb. a zák. č. 46/1948 Sb. byly přidělovou listinou Okresního národního výboru v Chotěboři dne 31. 7. 1957 manželům J. a R. S. přiděleny pozemky p. č. 270/1 a p. č. 45/1 v k.ú. Spačice.
  13. Předmětem přidělu pozemku 270/1 byla ta část zemského povrchu, která zahrnuje části pozemkových parcel vedených v katastru nemovitostí č. 270/16, 270/17, 270/13 a 270/12 (vyšrafovaná část v příloze č. 4 znaleckého posudku Ing. K. B., CSc., ze dne 30. 6. 2015). Předmětem přidělu pozemku 45/1 je část zemského povrchu odpovídající pozemkovým parcelám vedeným v katastru nemovitostí č. 45/4 a částem pozemků p. č. 45/3 a p. č. 45/1 (vyznačeno hustým šrafováním v příloze č. 5 označeného znaleckého posudku).

14. Právní předchůdci žalovaných, Ing. L. H. a D. N., pronajali na dobu určitou deseti let Zemědělskému obchodnímu družstvu Vilémov za účelem provozování zemědělské výroby i pozemky vedené v katastru nemovitostí p. č. 45/1, p. č. 45/3 a p. č. 45/4, vše v k.ú. Spačice a dále pozemek ve zjednodušené evidenci – parcela původ. pozemkový katastr 270/1 v k.ú. Spačice.
15. Z pozemku ve zjednodušené evidenci parcela původ pozemkový katastr 270/1 byly utvořeny pozemkové parcely vedené v katastru nemovitostí pod č. 270/16 a č. 348/10.
16. Z hlediska právního hodnocení odvolací soud shledal jako správné následující závěry okresního soudu.
17. Při konkurenci nabývacích titulů, kdy na jedné straně právní předchůdci žalobce nabyli nemovitosti přidělem v roce 1957 a na straně druhé právním předchůdcům žalovaných svědčil jako restituční titul zábor pozemků v rozhodném období ve prospěch státu, a byli tak shledáni oprávněnými osobami podle § 4 odst. 2 písm. b/, c/ zákona o půdě, má vlastnictví přidělců přednost před restituenty (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2012, sp. zn. 28 Cdo 3745/2011). Rozhodnutí pozemkového úřadu ze dne 28. 2. 1995 je v části, která se týká pozemků nabytých žalobcem v dědictví nicotné v tom smyslu, že bylo rozhodnuto o nemovitosti, jež nemohly být předmětem restituace a nespádaly tak pod rozhodovací pravomoc pozemkového úřadu. To proto, že Ústavní soud ČR svým náležením ze dne 16. 6. 1995, sp. zn. Pl ÚS I/95, zrušil ust. § 32 odst. 3 zákona o půdě, který umožňoval vydat přidělené nemovitosti podle zák. č. 142/1947 Sb. a zák. č. 46/1948 Sb. původnímu vlastníkovi, jemuž byly zabráněny podle zákona o pozemkových reformách nebo osobám oprávněným na jeho místě, pokud přidělcé – fyzická osoba – nebo jeho právní nástupci takto nabyté vlastnické právo nepochybně nedoloží.
18. Právní předchůdci žalovaných tak nemohli nabýt vlastnické právo na základě rozhodnutí pozemkového úřadu ze dne 28. 2. 1995 k těm pozemkům, které byly předmětem přidělové listiny z roku 1957. Tvrzený nárok žalobce se potud jevil jako daný, avšak žalovaní vznesli námitku vydržení vlastnického práva k předmětným pozemkům. S ohledem na dobu, kdy dle tvrzení žalovaných došlo k naplnění předpokladu pro vydržení vlastnického práva bylo třeba zjištěný skutkový stav ve smyslu § 3028 odst. 2 o.z. (občanského zákoníku č. 89/2012 Sb.) posoudit podle ustanovení obč. zákoníku č. 40/1964 Sb. (obč. zák.).
19. Oprávněný držitel se stává vlastníkem věci, má-li ji nepřetržitě v držbě po dobu tří let, jde-li o movitost, a po dobu deseti let, jde-li o nemovitost (§ 134 odst. 1 obč. zák.). Držitelem je ten, kdo s věcí nakládá jako s vlastní nebo kdo vykonává právo pro sebe (§ 129 odst. 1 obč. zák.). Je-li držitel se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře o tom, že mu věc nebo právo patří, je držitelem oprávněným. V pochybnostech se má za to, že držba je oprávněná (§ 130 odst. 1 obč. zák.).
20. U pozemků v rozsahu přidělu parc. 270/1 pak bylo možné poskytnuté tvrzení žalovaných ohledně vykonávání držby prostřednictvím třetí osoby (nájemce) považovat za dostatečné. Právní předchůdci žalovaných se chopili držby pozemků, které jim byly v restituci vydány, a to včetně těch, které byly součástí přidělové listiny z r. 1957. Vycházeli z toho, že na základě rozhodnutí správního orgánu nabyli vlastnictví k předmětným pozemkům a chovali se k nim jako ke svému vlastnictví. Pronajímali je třetím subjektům a následně pozemky darovali (darovací smlouvou ze dne 10. 12. 2000). Jejich právní nástupce – žalovaná 1), E. H., S. V. a I. F. – v držbě pozemků stejným způsobem pokračovaly a jako právní nástupci restituentsů si mohly započítat dobu držby svých předchůdců. K přetržení vydržecí doby na straně obdarovaných nedošlo. Nenastala žádná okolnost, která by mohla zpochybnit jejich dobrou víru, že jim pozemky patří. Uplynutím desetileté doby od právní moci rozhodnutí pozemkového úřadu (1. 4. 1995) se právní nástupci restituentsů stali ke dni 1.4.2005 vlastníky předmětných pozemků vydržením. Jakékoliv pozdější dispozice s nimi jsou již nakládáním v rámci vlastnického práva.

21. Jiná situace však byla ohledně pozemků v rozsahu přídělů parc. 45/1, neboť dokazování před okresním soudem v otázce tvrzené námitky promlčení nebylo dostatečné a v tomto směru námitky žalobce byly důvodné. Odvolací soud v předchozím zrušujícím rozhodnutí ze dne 28. 11. 2017 vyložil, proč v rámci odvolacího jednání poučil žalobce, že aby byl úspěšný, musí zpochybnit předpoklady pro vydržení ze strany žalovaných. Právě v případě pozemků v rozsahu přídělů parc. 45/1 zpochybnil žalobce námitku vydržení tvrzením, že je užíval sám, navezl na pozemky množství kameniva, kácel na nich stromy, kosil trávu. Ještě před žalobcem užíval tyto pozemky jeho právní předchůdce (zesnulý J. ██████ S. ██████). Proto k nim žalování vlastnické právo nemohli vydržet.
22. Při zrušení rozsudku prvního stupně v rozsahu přídělů parc. 45/1 a vrácení věci k dalšímu řízení dal odvolací soud okresnímu soudu pokyn k poučení žalovaných, aby tvrdili, jak konkrétně nemovitosti užívali jejich právní předchůdci, neboť nepostačí pouze obecné tvrzení, že pozemky byly v nájmu. I pronajaté pozemky totiž může užívat někdo jiný. Tvrzení o užívání pozemků prostřednictvím třetích osob by v obecné rovině stačilo pouze v případě, pokud by žalobce námitku vydržení nezpochybnil.
23. Následně v dalším řízení soud prvního stupně vyzval žalované k doplnění tvrzení ohledně užívání pozemků v rozsahu přídělů parc. 45/1 a učinil tato skutková zjištění.
24. Žalovaný 3) byl předseda Zemědělského družstva Vilémov. Předtím, než byly pozemky Ing. L. ██████ H. ██████ vydány, obhospodařovala je Sempra Heřmanův Městec, po jejich vydání je Ing. H. ██████ pronajímal firmě Agrotrend – Sdružení Ing. J. ██████ B. ██████. Následně žalovaný 3) uzavřel s Ing. H. ██████ smlouvu o smlouvě budoucí o převzetí do nájmu pozemků pronajímaných firmě Agrotrend – Sdružení Ing. J. ██████ B. ██████. K tomu posléze došlo a Zemědělské družstvo Vilémov si pronajalo od Ing. H. ██████ a D. ██████, N. ██████ cca 67 hektarů pozemků. Nájem trval v období od roku 2000 do roku 2008 a pozemky byly užívány jako louka.
25. Kdyby je užíval někdo jiný, žalovaný 3) by to zcela určitě poznal.
26. V době, kdy firma Agrotrend – Sdružení Ing. J. ██████ B. ██████ měla předmětné pozemky pronajaty, byli v této firmě vždy určeni lidé, kteří měli konkrétní pozemky na starosti a věděli, co se na nich má dělat. Za celou dobu nájmu Ing. J. ██████ B. ██████, který dříve vedl také podnik Sempra Heřmanův Městec, nezaznamenal žádný střet s někým, kdo by chtěl hospodařit na pronajatých pozemcích, takovou situaci by řešil s pronajímatelem.
27. Právní předchůdce žalobce (J. ██████ S. ██████) měl od Státního statku se sídlem v Heřmanově Městci, v části předmětných pozemků, pronajatý záhumenek o velikosti asi 100 m², na kterém pěstoval brambory. Po revoluci se pole vracela původním vlastníkům, takto se vrátil Ing. H. ██████ i záhumenek, na němž pan S. ██████ hospodařil. Ing. H. ██████ na pozemku již nehospodařil, mohl jej prodat. Tam, kde byla družstva, si pole rozebrala.
28. Následně soud prvního stupně uzavřel, že žalobce neprokázal svá doplněná tvrzení, že předmětné pozemky byly za života jeho prarodičů užívány jako pole pro brambory a jabloňový sad, a že rok po smrti R. ██████ S. ██████ bylo pole zatravněno a po dosazení jabloní sloužilo jako stávající sad až do roku 2008, kdy pan J. ██████ stromy vytrhal traktorem, zboural příjezdový mostek a začal prostor užívat jako louku. Od této doby dle tvrzení žalobce měl část pozemků užívat pan J. ██████, druhá část zarostla náletem dřevin.
29. Právní předchůdce žalobce (J. ██████ S. ██████) předmětné pozemky z části v podobě záhumenku užíval, pěstoval na něm brambory. Tento stav však trval po dobu jeho života, maximálně do revoluce, kdy byl vydán restituentům. J. ██████ S. ██████ zemřel dne ██████ a R. ██████ S. ██████ dne ██████. Z hlediska vydržení je však rozhodné období od 1. 4. 1995 do 1. 4. 2005. V tomto období tak žalobce na předmětných pozemcích nijak nehospodařil, ani je jinak nevyužíval, byly pronajaty a hospodařili na nich příslušní nájemci – podnikatelé v zemědělské výrobě.

30. Soud prvního stupně tak měl za prokázané, že restituenti a jejich právní nástupci (žalovaní) drželi předmětné pozemky v dobré víře a tato dobrá víra nebyla ničím zpochybněna. Usnesení Okresního soudu v Chrudimi ze dne 19. 11. 1997, č.j. D 2271/92-45, jímž byla schválena dohoda o vypořádání dědictví, podle níž tyto pozemky nabyl žalobce, bylo vydáno více jak dva roky po rozhodnutí pozemkového úřadu a restituenti o něm neměli žádnou vědomost. V katastru nemovitostí bylo usnesení dědického soudu zapsáno až v roce 2008 a nikdo restituenty, či jejich právní nástupce, o existenci nabývacího titulu v podobě usnesení dědického soudu, neinformoval. První dopisy žalobce zpochybňující vlastnické právo restituentů, či jejich právních nástupců, jsou až z let 2011 a 2012, tedy z doby po uplynutí vydržecí lhůty, která uplynula 1. 4. 2005, kdy žalovaná 1), E. H., S. V. a I. F. se staly vlastníky předmětných pozemků. Z tohoto důvodu soud prvního stupně vznesený nárok žalobce jako nedůvodný zamítl.
31. Rozsudek okresního soudu v jeho výrocích I., II. a III. napadl včasným odvoláním žalobce. Domáhal se jeho revize a tvrdil, že na sporné pozemky v roce 1998 navezl 16 nákladních aut kameniva. Za účelem prokázání svého tvrzení navrhl důkaz ohledání místa samého, kde však již zbývá pouze menší část kameniva. Byl to žalovaný 2), který kamenivo odvážel, žalobce má k dispozici fotografie zachycující stav pozemků před tímto odvozem.
32. Žalovaná 1) navrhla napadený rozsudek jako věcně správný potvrdit, tvrdila, že v řízení před soudem prvního stupně bylo prokázano (z předmětných pozemků) pouze užívání záhumenku právním předchůdcem žalobce (J. S.) do jeho smrti. Jejich užívání žalobcem prokázáno nebylo. Tvrdila též, že kamenivo žalobce se nenachází na pozemcích, které odpovídají přidělu parc. 45/1.
33. Žalovaný 2) k odvolání navrhl napadený rozsudek jako věcně správný potvrdit.
34. Žalovaný 3) připustil, že snad nějaké pozůstatky kameniva na pozemcích jsou, avšak jedná se o starší záležitosti, nijak nesouvisející s tímto sporem. Tvrdil, že žalobce nikdy na přidělených pozemcích fyzicky nepracoval a neužíval je.
35. Odvolací soud přezkoumal rozhodnutí okresního soudu podle § 212, § 212a o.s.ř. a dospěl k následujícím závěrům.
36. Předně odvolací soud pro stručnost odkazuje na skutková zjištění okresního soudu v nyní napadeném rozhodnutí, která odpovídají provedeným důkazům.
37. Jak odvolací uvedl ve svém předchozím rozhodnutí, nebylo v případě pozemků v rozsahu přidělu parc. 45/1 dokazování před okresním soudem v otázce tvrzené námitky promlčení dostatečné, protože z důvodu zpochybnění námitky vydržení tvrzením žalobce, že pozemky užíval sám, nepostačilo tvrzení žalovaných v obecné rovině o tom, že užívali pozemky prostřednictvím třetích osob.
38. Všichni žalovaní po poučení okresního soudu, aby doplnili svá tvrzení jak konkrétně nemovitosti užívali jejich právní předchůdci, zopakovali svá tvrzení ohledně vykonávání držby prostřednictvím třetích osob (nájemců) a k prokázání tohoto tvrzení nabídli mimo jiné důkaz výsledkem majitele firmy Agrotrend – Sdružení Ing. J. B., který měl také pozemky pronajaty.
39. Zásadním tvrzením žalobce, zpochybňujícím držbu pozemků v rozsahu přidělu parc. 45/1 žalovanými, bylo tvrzení o navezení velkého množství kameniva na tyto pozemky. Složených 16 nákladních aut kameniva by bylo bezesporu takovým zásahem do užívání pozemků žalovanými, které by další užívání znemožnilo.
40. V průběhu odvolacího jednání dne 13. 11. 2018 pak žalobce upřesnil, že tvrzené navezené kamenivo neleží na přidělených pozemcích, ale na pozemcích jiných, které žalobce fakticky užíval.

41. Otázka dalšího dokazování užívání předmětných pozemků žalovanými se tak stala nevýznamná s ohledem na vyjádření žalobce k tomu, kde se kamenivo nachází.
42. Jak uvedl odvolací soud v předchozím rozhodnutí ze dne 28. 11. 2017, kdyby žalobce nezpochybnil námitku vydržení tvrzením, že pozemky v rozsahu přídělů parc. 45/1 užíval sám, stačilo by v obecné rovině tvrzení žalovaných o užívání pozemků prostřednictvím třetích osob. Nyní po zjištění, že tvrzené kamenivo bylo navezeno na jiné pozemky, již není třeba, aby žalovaní konkrétně tvrdili (a prokazovali), jak oni sami nebo jejich nájemci pozemky užívali. Námitka vydržení žalovaných již není účinně zpochybňována. S ohledem na vyjádření žalobce k tomu, kde se navezené kamenivo nachází, se stala nevýznamnou také otázka jeho tvrzení, že pracoval nejen na pozemcích, kam kamenivo navezl, ale i na těch, které tvoří příděl parc. 45/1.
43. V otázce žalobcem tvrzeného pochybení jednak katastrálního úřadu a dále i okresního soudu při projednávání dědictví, přičemž tato pochybení byla jednou z příčin tohoto sporu, odkazuje odvolací soud na odůvodnění rozsudku okresního soudu, které se s touto otázkou vypořádává.
44. Co do návrhu žalobce na provedení důkazů prohlášením pana P. o tom, že společnost Sempra a ani firma Agrotrend – Sdružení Ing. J. E. sporné pozemky neužívaly, je třeba přisvědčit námitce žalované 1), že takový důkazní návrh je ve smyslu § 205a o.s.ř. nepřijatelné novum v odvolacím řízení. Soud prvního stupně při jednání dne 4. 6. 2018 řízení tzv. zkoncentroval podle § 118b odst. 1 o.s.ř. tím, že poučil účastníky, že mohou tvrdit rozhodné skutečnosti a předkládat důkazní návrhy do skončení tohoto jednání okresního soudu a k pozdějším skutečnostem nebo důkazním návrhům soud nebude přihlížet. Důkazní návrh prohlášením pana P. by tak ve smyslu § 118b odst. 1 o.s.ř. byl přípustný pouze tehdy, byla-li by jím zpochybněna věrohodnost provedených důkazních prostředků, nebo jednalo-li by s o důkazní prostředek, které bez své viny nemohl včas uvést před zkoncentrováním řízení. V případě prohlášení pana P. se nejedná ani o důkaz navržený poté, kdy by byli žalovaní vyzváni k doložení rozhodující skutečnosti podle § 118 a odst. 1 až 3 o.s.ř.
45. S ohledem na shora uvedené lze přisvědčit závěru okresního soudu, že v rozsahu přídělů parc. 45/1 jsou žalovaní vlastníky těchto pozemků, neboť žalovaná 1) tyto pozemky nabyla vydržením vlastnického práva uplynutím desetileté lhůty (§ 134 odst. 1 obč. zák.) ke dni 1. 4. 2005, stejně jako právní předchůdci žalovaného 2) a žalovaného 3). Rozsudek okresního soudu je tak věcně správný a odvolací soud jej podle § 219 o.s.ř. potvrdil, a to včetně správných nákladových výroků II. až IV.
46. O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 ve spojení s § 142 odst. 1 o.s.ř. a procesně úspěšným žalované 1) a žalovanému 2) bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, představovaných náklady za jejich právní zastoupení. Žalovaný 3) se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.
47. V případě žalované 1) jsou její náklady řízení tvořeny odměnou advokáta za 2 úkony právní služby po 3.100 Kč za vyjádření k odvolání a účast při jednání krajského soudu (§ 9 odst. 4 písm. b/, § 7 bod 5 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, dále také jen AT), paušální náhradou hotových výdajů 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 AT), náhradou cestovného 1.383 Kč z Jablonce nad Nisou do Pardubic a zpět (za 1 cestu jednání k soudu při vzdálenosti 244 km tam a zpět a sazbě základní náhrady a ceně pohonných hmot dle § 1, § 4 vyhl. č. 463/2017 Sb.), náhradou za promeškaný čas ve výši 8 půlhodin x 100 Kč (§ 14 odst. 1, 3 AT). Celkové náklady odvolacího řízení ve výši 8.983 Kč je žalobce povinen nahradit žalované 1) k rukám jejího advokáta v zákonné třidenní lhůtě (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř.).
48. Náklady řízení žalovaného 2) jsou představovány odměnou advokátky za 1 úkon právní služby po 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. b/, § 7 bod 5 AT) za účast při jednání odvolacího soudu a paušální náhradou hotových výdajů 1 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 AT). Ostatních nákladů se žalovaný 2) výslovně vzdal. Celkové náklady žalovaného 2) ve výši 3.400 Kč je žalobce povinen nahradit

k rukám advokátky žalovaného 2) v zákonné třídní lhůtě (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1 věta před středníkem o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, jestliže rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzená jinak (§ 237 o.s.ř.).

Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Dovolání lze podat do dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, rozhodoval by o něm Nejvyšší soud ČR v Brně.

Pardubice 20. listopadu 2018

Mgr. Jan Ducháček v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Věra Hybešová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14.01.2019. Připojení doložky provedl/a Věra Soudková dne 11.02.2019.